

Naše dojmy z cesty

Naše dojmy z cesty jsou jako na houpačce. Chvíli jsme se všichni smáli a chvíli skoro všichni plakali.

Bylo pro nás velice nečekané s jakou úctou a velkorysostí nás ostatní přijali. Přeci jen jsme pro ně ještě furt děti, ale oni se k nám chovali opravdu krásně. Začlenili jsme se do úžasného kolektivu lidí, kteří lidickou tragédií pamatují, nebo ji znají z vyprávění svých maminek, babiček a příbuzných.

Když jsme se před autobusem všichni loučili padl na nás zvláštní pocit. S těmi lidmi jsme strávili pouhé 2 dny a už jsme byli přátelé. Na některé z nich máme telefonní spojení a doufáme, že se s nimi v budoucnu setkáme.

Naše pocity se neustále měnily. Ovšem když jsme dorazili do koncentračního tábora pocity byly nejspíš u všech stejné. Padl na nás smutek. Slzy se hrnuly a nešly zastavit. Bylo hrozně smutné vidět jednu paní, která s námi jela, jak při pohledu na fotky ustrnula a ukázala na svou babičku a maminku. V tu chvíli se nám všem na chvíli zastavilo srdce. Vzpomněli jsme si na naše rodiny, na naše rodiče, kteří na nás teď myslí a my je můžeme kdykoli obejmout. Hrozné bylo to, že ta paní už nemůže.

Poté, co jsme si prošli hlavní budovou, ze které bylo udělané muzeum jsme navštívili jednu malou místnost. Na stěně budovy byly fotografie některých žen, které svůj život nedobrovolně ukončily v táboře. Co ovšem bylo opravdu strašně děsivé byla obrovská, tlustá a snad nekonečná kniha se jmény a daty žen, které nepřežily. Paní starostka se svou maminkou v knize dlouho listovaly. Při pohledu do jejich očí bylo vidět, že hledá někoho blízkého. Ani jeden z nás nesebral odvahu se zeptat koho hledá. Po asi 5 minutách se zastavila a koukala na jeden řádek. Bylo až nad míru jasné, že našla tu, kterou hledala. Oči měla lesklé od toho, jak se jí chtělo plakat. Ta kniha je zároveň velice zajímavá, protože připomíná tu šílenou, tvrdou, krutou dobu a lidé by se měli z minulosti přeci poučit, ne?

Co jsme ale horko těžko rozdýchávali bylo to, jak jsme házeli rudé růže do jezera a opodál byli nějací studenti a svačili a moc se u toho bavili. V jednu chvíli se nám za nimi chtělo jít a umírnit je. Ovšem nechtěli jsme tam udělat nějakou scénu, protože toto nebyl náš den, ale den dětí, které přežily a den matek, sester, babiček, tetiček...